

nõunta naene maha. Nüüd on õnnetuse silmapilk, nüüd pöörab rong tormist aetud wagonitega vastastikku kokku!

Aga ei! Heledoste ja seigeste lõlab pill otsatu masina wile temale lõrwu. Õnnetust ei wõi seal olla, ta teab, mis see wile tähendab: üks korratu asi tee peal, rongijuhd on sellest märku saanud, aga tabab lähemat teadust. Iffa ja ifka lõlab pill wile jälle uuesti läbi tuule ja tormi.

Kas peab naene, kes ju oma mehe teenistust tunneb ja tarwilisel korral tema asemele astub, kas ta peab rongile vastu jooksuma? Aga seda ta ei wõi teha. Ta teab, et wähem kui poole tunni aja sees teisest küllest rong eodata on, ja ta ei tohi wahimaja ja märgutähti ometi mitte ilma järelewaatamiseta jätta. Ta peab wälja lannatama, ilma et teaks, mis on sündinud.

Masina wile lõlab weel natuke aega ja jääb wiimaks wait; ainult tormituule loba on weel kuulda. Hirmust ranguenud iduseb naene üles ja lähed majasse, kus lapsule ifka alles rahulifelt magas. Vapse aseme lõrwale langeb ta otse-lui krambi kätte põlwili maha palweese. Rahulifelt magab lapsule oma asemel, ühtsoodu tiisub seinakell edasi. Ühel tödia tunnul oli Märt ajawitiks tella tilgutise lõrwale kaks paberist wäljalõigatud mehifest seinu külge pannud ja nende pealwile jau külge niidi otsad lõitnud. Iga tiisumise juures kummardaswad need paberist mehifeted kordamööda peaga. Kui nüüd meeleheitja naene neid kujukid nägi, tundis ta hirmu nende ees. Tema arust oli, kui rahalifwad nad oma peakummardamisega tema vastu ütelda: „Jah, surnud! Kõil on möödas, ta on surnud! Ära looda enam, otsas lõil!“

Südant lõhestawa waluga kummardas ta oma lapsule aseme üle, ja lapse rohuline palge oli temale natuke troostiks. Kas see süüta lapsule, kes nii rahulifelt magas, tõeste juba waeseks lapses oli jäänud? Heledad tellapangud ärataswad teda tema rõhnutud hingelelulst üles. Telegrafwi märguõndmise majakesest wahimaja lõrwal tuliwad need pangud. Ta jäi kuulama. Kuus pauku, siis weel kuus pauku. Ühe rongi tulekut sealt küljest, kust tühjad wagonid oliwad

tulnud, anti teada. Ta idusis üles, pani laterna põlema, pööras ulse lultu ja tõtas wälja mastipuu juure, kus otsas kaks punast laternat põleswad, tulewale rongile peatamise märguks. Mõne minuti järele nägi ta lähinewa rongi tulefid ja kuulis selle wurinat. Siis jäi rong seisma, ja weel enne kui Anna masina juure jõudis, tuliwad talle mehed laternatega vastu, nende ees otsas rongijuhd, kes walju healega hüüdis: „Mätas!“

„Mina olen siin, tema naene!“ wastas Anna.

„Kus on teie mees?“

„Mina ei tea!“ hüüdis naene, kes lange tuule pärast lõigest jõuust widi walju healega rääkima.

„Tema läks teed läbitatsuma, siis tuli lasti peasenud wagonite rong, ja ma ei ole omaist mehest enam midagi kuulnud ega näinud. Galastage ometi ja otsige teda taga, ta on wiidist õnnetumot surma leidnud!“ Rongijuhd ei saanud kosta, ta tundis, kuidas naene tema poole wajus. Ta oli minestusesse langenud. —

Ametniku kásu peale lanneti naene wahimajasse. Teise kásu peale astuswad mehed ametnikule järele, jala edasminema, kuna rongijuhd pillamist järele pidi lõitma, sedamööda kuidas eelminejad laternatega märku annawad. Sest nemad oliwad tulnud ära wõgenenud tühje wagonid taga otsima.

Kolm ametnikku jäiwad sinna, üks Mätta asemilulst, kaks telegrafwi kástojaks, sest telegrafwi rüsti oli kobe rongi sinna jõudmise juures wahimaja lõrwale tellamajasse lõkse pandud. Ühtlast pidiwad nad minestanud naese järele waatama, kes ifka alles liikumata oma asemel maas oli. Üks õnnetus oli teise õnnetuse eest hoidnud; tuulepööris, mis otse sel silmapilgul püund oli maha murdnud, kui Märt Mätas seal kohal oli minemas, oli tee sinni pannud, nõnda et omapead lõitja wagonite rong sealt läbi ei peasenud. Neid ei olnud wähem kui 24 kullowagonid, enamiste tühjad, mis sinna oliwad jooksnud ja seal rõõbestest wälja karanud ja maha murtud puude huniku otsa nagu mõeks koku tormanud.

Õidurong, mis Märdi pandud patroni plahwatuse läbi